

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiriiotosani@yahoo.com

izvorultamaduiriiotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

29 AUGUST 2021

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 35 (916) † ANUL 18

TĂIEREA CAPULUI SFÂNTULUI IOAN BOTEZĂTORUL

- Jertfa Sfântului și cumpătarea creștinilor -

Sfântul Ioan Botezătorul întruhidează pe omul lui Dumnezeu, pe trimisul și apărătorul legii Domnului. Irod este călcătorul legii lui Dumnezeu. Ioan se poartă ca un sfânt smerit și ascultător de Dumnezeu, dar aspru cu sine însuși și cu păcătoșii. Irod se poartă ca un pătimăș nelegiuit, sângeros, bețiv, desfrânat și ucigaș. Unul este curat ca un înger, reprezentând virtutea cumpătării în toată frumusețea ei, celălalt este murdar ca un demon, înfățișând lipsa de cumpătare cu toate urmările ei rele. Toate virtuțile își au valoarea și frumusețea lor morală și socială. Dar nici una nu are rol familial și social mai însemnat decât **cumpătarea**. Prin cumpătare înțelegem virtutea de a ne mulțumi cu ceea ce este strict necesar pentru viața noastră și de a ne înfrâna de la toate poftele și lucrurile păgubitoare. Omul cumpătat își pune frâu plăcerilor și poftelor vinovate. Nu se lasă biruit și rob de ispitele cărnii sau de amăgirile patimii înșelătoare. Creștinul adevărat știe că cine luptă se înfrânează și numai cine se înfrânează biruiește și se încoronează. Cumpătarea este virtutea morală obligatorie pentru toți creștinii, poruncită de Mântuitorul și urmată de El și de toți sfinții. Creștinul adevărat trebuie să fie măsurat în toate, să nu lase poftele fără frâu și toate dorințele să le stăpânească. Să fim stăpâni pe noi și nu robi, să nu ne stăpânească nici o patimă, pe toate să le avem legate și distruse. Să fim totdeauna treji, căci repede pot încolți astfel de buruieni care pot otrăvi sufletul și trupul nostru. Cumpătarea este cea mai bună doctorie pentru sănătatea sufletului și a trupului. Ea constă mai întâi în înfrânarea poftelor, în oprirea excesului, în stăpânirea patimilor de mâncare, de băutura, îmbrăcăminte, chiar mânie, înjurături, drăcuiești, vorbire multă fără rost, glume proaste și multe altele. Omul cumpătat dă ordin dorințelor lui. El dictează, ordonă, stăpânește cu asprime plăcerile și astfel se înalță la adevărata personalitate a omului creștin, adevăratul model după credința și învățătura lui Hristos. Lipsa de cumpătare îi aruncă pe cei mai mulți oameni în cele mai grele mizerii materiale și morale. Li aruncă în destrăbălare, lux, desfrânări, jocuri de noroc, beție și vrăjitorie. Sfânta noastră Biserică Ortodoxă, printre celelalte virtuți de căpetenie, ne poruncește, dacă vrem să ne mântuim, să avem această virtute a cumpătării. Fără cumpătare nu există bunăstare, nici progres, nici viață morală. Din cumpătare se nasc și alte virtuți morale: cinstea, modestia, bunătatea, fecioria, blândețea, seriozitatea. Acolo unde nu este cumpătare își găsesc culcuș toate patimile și toate relele mai mari: beția, desfrâul și omorul.

ANUL LITURGIC ȘI SUBDIVIZIUNILE LUI

Pentru creștinii care căutau să păstreze vie memoria Mântuitorului și a faptelor Sale, precum și a sfinților sau a evenimentelor care au marcat viața Bisericii, necesitatea stabilirii unor reguli și a unor date precise, unanim și uniform acceptate, a fost o preocupare permanentă. Primii creștini au păstrat ca dată de început al anului ziua de 1 septembrie (*începutul anului civil la evrei*) care, conform tradiției, este începutul creației lumii și începutul activității publice a Mântuitorului („*Duhul Domnului peste mine pentru că Ma pus să binevestesc ... și să vestesc anul milei Domnului*” (Luca 4, 8-19). Anul Bisericesc, după modul cum este structurat azi, este compus din trei perioade liturgice ale căror poziție în cadrul anului civil este reglementată de sărbătoarea Paștilor, Învierea Domnului fiind sărbătoarea care dă greutate și centreează întregul an liturgic. Cele trei perioade ale anului liturgic sunt:

- 1. Triodul** (10 săptămâni: începând cu Duminica Vameșului și sfârșind cu Sâmbăta Mare);
- 2. Penticostarul** (8 săptămâni: de la Duminica Învierii până la Duminica întâi după Rusalii);
- 3. Octoihul** (26-40 săptămâni: din luna de după prima duminică după Rusalii până în sâmbăta dinaintea Duminicii Vameșului și Fariseului).

Biserica și-a construit calendarul liturgic, pe de-o parte, în jurul marilor sărbători (*Învierea Domnului, Pogorârea Sfântului Duh, Nașterea Domnului*), care au determinat apariția unor cicluri liturgice cu reguli diferite în funcție de sărbătoarea stabilită, iar pe de altă parte, în jurul diviziunilor astronomice oferite de calendarul civil: ziua, săptămâna, luna, anul. **Ziua liturgică** începe cu slujba de seară, vecernia, care este cea dintâi dintre laudele bisericești. Pe parcursul unei zile liturgice, Biserica a rânduit săvârșirea ciclului complet al tuturor celor 7 laude (*vecernia, pavecernia, miezonoptica, utrenia și Ceasurile 1, 3, 6 și 9*). Toate aceste laude nu fac nimic altceva decât să pregătească întâlnirea tainică dintre noi și Hristos în Sf. Euharistie care este culmea și centrul unei zile liturgice. Deoarece pentru un creștin istoria este raportată la Hristos și lucrarea sa împlinită în mod strălucit în sfinți, fiecare dintre cele 7 zile este dedicată unui eveniment important legat de Mântuitorul sau din viața unor sfinți. Cartea de cult care reglementează oficiul liturgic pe parcursul unei zile este Ceaslovul. Acesta cuprinde serviciul liturgic de bază al celor șapte laude bisericești, la care s-au mai adăugat și alte slujbe sau rânduieli folositoare (*Paraclisul Maicii Domnului, Acatiste etc.*). Pe lângă sărbătorile importante înscrise în calendar, creștinii au consemnat în așa-numitele martirologii data morții unor sfinți sau a unor evenimente majore din viața Bisericii.

Săptămâna liturgică începe cu vecernia zilei de duminică, sfârșindu-se cu ceasul al nouălea, ultima slujbă din ciclul laudelor bisericești de sâmbătă seara. Pe parcursul unui an sunt 52 de săptămâni, dar din punct de vedere liturgic, anul poate avea între 44 și 58 de săptămâni, în funcție cum cade data Paștilor. Amin.

† Nu este un biruitor mai mare pe pământ, decât acela care se biruiește pe sine însuși și domnește asupra patimilor sale. †

PUTEREA CREDINȚEI, A POSTULUI ȘI A RUGĂCIUNII

† Cuvânt la Duminica a zecea după Rusalii

Când omul va avea credință dreaptă și tare, unită cu fapte bune și mai ales rugăciune și post, unul ca acela poate, cu ajutorul lui Dumnezeu, să facă minuni mari și să primească de la El tot ce va cere, spre folosul sufletului lui și al altora. Prin credință, Fecioara Maria a primit vestea cea bună de la arhanghelul Gavriil și s-a învrednicit să nască în trup pe Hristos, Mântuitorul lumii. Prin credință, Sfântul Ioan Botezătorul a primit să boteze în apele Iordanului pe Fiul lui Dumnezeu și a văzut pe Duhul Sfânt ca un porumbel șezând deasupra Lui. Prin credință, pescarii galileeni au lăsat toate și, urmând lui Hristos, au devenit pescari de oameni. Prin credință, Apostolii au primit harul Duhului Sfânt și, cu puterea Lui, au vestit Evanghelia mântuirii în toată lumea. Prin credință, Pavel, vasul alegerii, s-a convertit la Hristos pe calea Damascului și a ajuns cel mai mare apostol al neamurilor. Prin credință Apostolul Petru a primit să fie răstignit la Roma, pe cruce, cu capul în jos pentru dragostea lui Hristos, iar Sfântului Pavel i s-a tăiat capul. Prin credință, zeci de milioane de creștini au primit cu bucurie să fie arși de vii, tăiați, sfâșiați de lei, sau înecați în mare, pentru Evanghelie, strigând: „Suntem ucenici ai lui Hristos și fii ai lui Dumnezeu după dar și suntem gata să ne dăm viața și să trăim cu El în veci, decât să ne lepădam și să ne osândim în iad!” Prin credință, ucenicii Sfinților Apostoli și toți dumnezeieștii Părinți au mărturisit și au apărat dreapta credință ortodoxă, prin cuvânt și prin minuni și au fixat-o definitiv în dogme și canoane la cele șapte Sinoade Ecumenice. Prin credință, mulți creștini iubitori de Hristos au părăsit grijile și plăcerile lumii și s-au făcut călugări, sihaștri și sfinți prin mănăstiri, prin munți și prin crăpăturile pământului, ducând viață îngerească. Prin credință, nenumărați păgâni s-au convertit la creștinism și mulți păcătoși s-au pocăit și au devenit creștini desăvârșiți. Prin credință și dragoste pentru Hristos, casele creștinilor s-au transformat în biserici,

fecioarele au devenit mirese ale lui Hristos, iar bărbații cu viața sfântă au ajuns mărturisitori ai ortodoxiei și slujitori vrednici ai sfințelor altare. Prin credință, după două mii de ani de luptă cu puterile întinericului, creștinismul s-a răspândit în toată lumea, biruind marile arme ale Satanei: necredința, sectele, desfrâul și ura dintre oameni. Nu toată credința este bună, ci numai credința cea dreaptă, ortodoxă, unită cu faptele cele bune. Numai rugăciunile și posturile rânduite de Biserica dreptmăritoare sunt bune. Numai cel ce slujește lui Dumnezeu în adevăr și lucrează toate faptele cele bune după dreapta credință și spre slava lui Dumnezeu, poate să dobândească mântuirea sufletului său. Altfel toate posturile și rugăciunile noastre devin urâciune înaintea lui Dumnezeu.

PAROH: Preot Ioan Alupoaiu † Telefon: 0745 497143 † Contul parohiei - BANCA TRANSILVANIA: RO81BTRLRONCRT0P90566101

La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți, știri.

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	OR	SLUJBE și ACTIVITAȚI
Vineri 3 septembrie	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 4 septembrie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
Duminică 5 septembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă

Cum se îmbogățește omul

Un om tânăr, stând tolănit la soare în fața casei sale, se plângea vecinului său, un om harnic, că are prea puțini bani. Și acesta i-a răspuns: „*la te uită în pământ, chiar sub tine sunt o sută de galbeni, sapă numai după ei!*”. Și tânărul, dornic de a se îmbogăți peste noapte, s-a pus îndată pe lucru și a săpat o groapă în pământ. După ce a săpat-o, vecinul i-a dăruit, din curtea sa, un pomișor, un fir de cais, pe care l-au sădit în acea groapă. Caisul a crescut și i-a adus tânărului un rod bogat, care valora mai mult de o sută de galbeni.

O lecție

Om fericit!

O bună lecție s-a gândit să dea zgârciților și lacomilor un om darnic. Într-o dimineață a pus pe poarta grădinii sale un afiș în care scria: „**DONEZ ACEASTĂ GRĂDINA UNUI OM CARE ESTE DEPLIN FERICIT!**”. Un bogat zgârcit și lacom, citind afișul, se grăbi să se prezinte în nădejdea că, fiind bogat, e și fericit, și o va câștiga. „*Ești fericit?*” îl întreabă proprietarul grădinii. „*Da, sunt fericit!*”. „*Nu-i adevărat, căci dacă ai fi fericit n-ai mai avea nici o dorință și n-ai mai umbra după grădini!*”.

Material pentru casă

Se spune că o doamnă bogată, ce jucase un rol important pe pământ, ca oricare alt muritor, plecă din lumea aceasta după o viață plină de griji pământești, trudă și stres, și ajunge în cer. Acolo o primi Sfântul Petru și-i arătă o vilă măreață: „*Aici este locuința slujitoarei dumnevoastră!*”. Atunci doamna se gândea în sine ei: „*Dacă slujitoarea mea are o locuință așa de frumoasă și măreață, atunci ce voi primi eu?*”. Imediat după aceasta, Sfântul Petru îi arătă o altă casă, mai mică și foarte sărăcăcioasă, și-i spuse: „*Acolo este locuința dumnevoastră!*”. Supărată, doamna îi spuse: „*Dar în această locuință așa de mică nu pot locui!*”. Atunci Sfântul Petru îi răspunse: „*Îmi pare rău, doamnă, dar cu materialul pe care ni l-ați trimis de pe pământ, n-am putut construi ceva mai bun!*”. Să ne grăbim și să ne străduim să trimitem la cer cât mai mult „material” și de bună calitate, pentru casa veșniciei noastre, ca niște slugi vrednice; măcar câte o „cărămidă” în fiecare zi.

Cine-i acolo

În împărăția Cerurilor nu se intră singur. Se zice că un tânăr urcase o scară lungă de la pământ la cer și, când a ajuns acolo a bătut la ușa Raiului.

- *Cine e acolo?*, a întrebat o voce dulce de dincolo.

- *Eu*, răspunse tânărul cu voce tare, încrezător în sine și în performanța sa.

- *Cu cine ești?*, l-a întrebat din nou vocea dinlăuntru.

- *Cu nimeni. Sunt singur. Deschideți-mi, vă rog.*

- *Îmi pare foarte rău*, răspunse îngerul care păzea ușa, căci el era interlocutorul dinlăuntru. *Nu-ți pot deschide, pentru că avem poruncă să nu deschidem celor ce vin aici singuri, fără să aducă pe cineva cu ei, cărora le-au salvat sufletele.*

Și tânărul a trebuit să coboare din nou pe pământ.